

MATTIAS BOSTRÖM

BLI INTE FAST!

Innehållsförteckning

Inledning	2
1.Mitt förhållande till spel.....	7
2.Det börjar gå hårt	18
3.Tiden före bröllop ca 6 mån	23
4.Bröllopet och tiden efter det, ca 3 mån.....	34
5.Början av slutet	42
6.Avgrunden väntar	47
7.Det nya livet.....	55
8.Hur kan jag vara utan att spela ?.....	62
9.Skuldsanering?	66
10.Min åsikt om spelberoende.....	73

© 2018 Mattias Boström
Förlag: BoD – Books on Demand, Helsingfors, Finland
Tryck: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Tyskland
ISBN: 978-952-80-0522-3

Inledning

Din skit, din satans äckliga lilla skit!

Ögonen som stirrar tillbaka i spegeln är rödsprängda och blicken är helt tom.

Vem är du egentligen?

Jag känner inte igen mig själv, jag ser bara en total idiot. En dåre som lyckats förstöra allt. Tårarna rinner fortfarande ner för kinderna medan jag funderar om allt faktiskt är förbi nu. Kan jag fixa det här?

Pengarna är slut, äktenskapet kan väl inte fortsätta och det känns som att livet är förlorat.

Jag känner pulsen i pannan medan tankarna rasar tillbaka genom de gångna åren.

Hur kunde det gå såhär?

Hur kunde jag helt medvetet spela bort alla pengar som fanns tillgängliga, jag hade ju hela tiden haft helt säkra planer för allt. Jag hade räknat ut systemen för hur man dubblar vinsten på nätkasinot. Inte för mycket i gången, försiktigt lite i gången, så att man sakta men säkert samlar

större summor. Dessutom hade jag så noga käll på varje idrotts evenemang att det helt enkelt inte borde ha gått att tippa fel.

Varje dag var en ny möjlighet, oberoende av hur mycket jag hade spelat bort igår. Så länge det fanns pengar, fanns det en chans att vinna tillbaka det jag förlorat.

Skattkartan jag hade ritat i mina tankar var felfri tyckte jag. Jag behövde bara 100.000 euro, då skulle jag få skulderna betalda, och dessutom kunde jag föra min fru på den där bröllopsresan jag hade spelat bort efter bröllopet, för bara 10 månader sedan.

Allting var färdigt planerat. Tyvärr var det bara en fantasi. Det var en dröm jag gjorde allt för att få uppfylld, kosta vad det kosta ville.

Jag vill slå pannan i spegeln så hårt att bilden försvinner, men jag kan inte. Då skulle det bli konkreta spår av min förtvivlan, då blir jag fast. Jag kastar kallt vatten i ansiktet och andas djupt några gånger, jag provar om rösten håller.

Jag kanske ännu har en möjlighet om jag bara kunde komma på den. Var kan jag hitta så mycket pengar att jag

kan spela och få tillbaka mitt liv. Precis nu finns det riktigt små chanser att få ihop det, men kanske...

- Skärp dig, du klarar det. Du har varit i pissset förrut, du klarar dig. Alltid!

Jag torkar ansiktet i en handduk, och öppnar dörren.

Där står min treåriga dotter.

- va gör du pappa?

Den lilla varelsen är totalt omedveten om att hennes pappa snart ligger vid ett av de stora vägskalen i livet.

Ett vägskal där han måste välja om han vinner eller försvinner.

1.

Mitt förhållande till spel

Jag har alltid spelat för pengar. Redan som liten pojke trivdes jag med min pappa på någon servicestation eller på busstationen. Minns du hur det var på 80-talet, då man fick röka inomhus på många ställen. Den doften är fortfarande en av mina favoriter. Min pappa rökte inte, men trots det trivdes han vid spelmaskinerna. Jag tyckte kanske det var lite konstigt eftersom han högljutt kommenterade om hur ohälsosamt det var, varje gång någon tände på sin cigarett bredvid honom. Där stod vi ändå, ibland många timmar. Jag lärde mig snabbt vilka spel som var de roligaste. Det var de där tempot var högt. Snabb utdelning och snabba vinster, och om man förlorade gick det också snabbt förbi. Allt väntande var bort från den effektiva speltiden.

Alltid när pappa vann, gav han mig mynt så jag kunde spela på en annan maskin för att öka chansen att vinna mera. Man vill ju inte att någon annan spelar på den maskinen och vinner. Man kommer in i en s.k. flow, där man känner sig oövervinnlig. Det är den bästa känslan i hela världen.

Om han inte vann var det bara roligt så länge det varade, sedan böt man ställe eller gav upp för den dagen.

1987 började jag skolan. Då spelade jag främst om jag hittade ett något mynt på gatan. Jag kommer i varje fall inte ihåg att jag skulle ha haft andra pengar till mitt förfogande. Om pappa hade vunnit dagen innan och gett mig en andel, kunde jag förstås spela dem. Ibland köpte man bara godis och det var helt ok.

1991 flyttade vi från Sibbo till Borgå. Jag började femte klass där. I en stad finns det mera av allt, även spelmaskiner. Om vi hade tråkigt efter skolan kunde vi ibland gå runt i butikerna och kolla förvaringsfackena där kunderna lämnade sina väskor då de gick in för att handla. Överraskande ofta glömde de kvar myntet i skåpet då de gick, vi samlade åt oss dem och spelade tex. automat rulett i Citymarket. Där kunde man med god tur mångdubbla sina mynt, med att gissa om maskinen stannade på röd eller svart färg. Sen fördelade man vinsten jämt.

Spelandet var säkert ändå ganska oskyldigt vid det här laget. Förlorade man sina mynt, gjorde man någonting annat istället. Det liksom gjorde ingenting.

I högstadiet och senare gymnasiet var spelet redan mycket mera systematiskt. Om jag hade pengar, spelade jag för det mesta bort dem.

Jag minns väl, hur jag tyckte att mina kompisar var dumma då det hellre satt sina pengar på godis, tobak eller tex. jukeboxen där man valde musik. Jag tyckte det var självklart att man skulle investera pengarna på något som kunde ge mera pengar i retur. Detta ledde i sin tur förstås till det att jag oftast var den som aldrig hade pengar.

Om vi skolkade från skolan, satt alla andra vid bordet och drack sitt kaffe och rökte sina cigaretter. Jag satt framför spelautomaten. Det var på något vis helt automatiskt. Jag trivdes bäst där. Kaffekoppen i den ena handen och cigaretten i den andra. Jag njöt av känslan när man fick till det och lyckades "tömma" automaten. Maskinerna har en inbyggd funktion som spottar ut mynten då man kommer över en viss gräns.

Det var målet varje gång man spelade.

Jag älskade ljudet av mynt som rann ner i rännan. I bästa fall kunde jag vinna flera hundra mark. Jag ignorerade fullt att jag antagligen hade matat in samma summa, eller mera i automaten före det.

Jag minns gånger jag skulle köpa ett par jeans, eller skor. Jag hade en viss summa som jag fått av mina föräldrar. När jag väl kom till stan bestämde jag mig för att gå in på en krog istället, på en kopp kaffe och lite spel.

Vem visste, kanske man kunde dubbla pengarna man hade i fickan.

Det slutade ofta med att jag lyfte pengar från en automat, för att kunna slutföra vad jag egentligen kom till stan för att göra. Om jag inte hade tillräckligt med pengar fick jag nöja mig med ett billigare plagg än det ursprungliga. Utan plagg kunde jag inte återvända hem, då skulle man ha blivit fast. Man får inte bli fast. Varje gång det hände fick man skäll, och man tvingades skämmas. Det var inte bra.

Men det var väl sist och slutligen ganska små förluster. Jag hade ju inte andra utgifter, jag bodde hemma, det fanns inga mobil räkningar etc..

Jag jobbade ju dessutom. Jag delade ut reklamtidningar. Min mamma hjälpte mig ofta. Pengarna fick jag hålla. Det var väl en slags symbios, jag hjälpte henne få motion, och hon hjälpte mig få egna pengar.

Det som är lustigt, är att man glömmer alla pengar man förlorar, men jag kommer ihåg så gott som alla mina

Ett ekorrhjul av drömmar, lögner, brutna
löften och skam.

Jag började skriva för att själv förstå hur man kan
uppföra sig så idiotiskt, att man gång på gång gör sig
själv till åtlöje.

Jag hoppas boken kan vara till hjälp för dig som själv
kämpar med speldjävulen, men också dig som har
någon i närkretsen som spelar för mycket.

Vi måste våga tala mera om dessa mörka saker som vi
så gärna döljer för omvärlden.

